

Kerstmis in het Duincafé

Debbie Johnson bij Boekerij:

Zomer in het Duincafé
Kerstmis in het Duincafé

www.boekerij.nl

Debbie Johnson

Kerstmis in het Duincafé

Een boek als een kop warme chocolademelk met slagroom:
hartverwarmend en vrolijkmakend

ISBN 978-90-225-8673-0
ISBN 978-94-023-1293-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Christmas at the Comfort Food Cafe*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Debbie Johnson
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord vooraf

Voor degenen die *Zomer in het Duincafé* hebben gelezen (hopelijk met plezier!) zullen de meeste personages in dit boek vertrouwd zijn. Oude vrienden zelfs. Voor degenen die het niet hebben gelezen, maak je geen zorgen – dit boek zal ook te volgen zijn. Dat is de bedoeling tenminste! Het vorige boek, dat zich tijdens de zomer in ons mooie Duincafé in Dorset afspeelde, concentreerde zich op Laura en haar kinderen Nate en Lizzie en werd verteld vanuit Laura's perspectief, maar dit verhaal wordt verteld door haar zus Becca. In het eerste deel hebben we Becca alleen via de telefoon leren kennen, maar ze is altijd een van mijn lievelingspersonages geweest. Ik hoop dat jullie ervan zullen genieten haar persoonlijk te leren kennen en het Duincafé door heel andere ogen te zien. Becca is niet altijd even innemend als Laura, maar je kunt wel altijd met haar lachen!

DEEL 1

Een greep uit het verleden:
Kerstmis bij de familie Fletcher
in Manchester

1

25 december 1987

Fizzy, de My Little Pony met twinkelogen, is een uitzonderlijk en beeldschoon wezen. Ze heeft een turkooizen lichaam, roze ogen en zijdezachte wapperende manen. Ze is net afgeleverd door de Kerstman en die ochtend uitgepakt, en zou eigenlijk over het bijpassende *My Little Pony*-dekbedovertrek op Laura's eenpersoonsbed moeten galopperen.

Ze zou moeten hinniken, zingen en giechelen met haar vriendjes, Applejack, Lily en Starflower, de regenboogpony.

Helaas gebeurt dat niet. Deels omdat Applejack, Lily en Starflower rondrijven in het toilet, met doorweekt toiletpapier in hun manen, en deels omdat Fizzy – compleet met twinkelogen – op dit moment gebruikt wordt als massavernietigingswapen.

Becca, Laura's kleine zusje, is vier. Laura, die met haar zes jaar al veel volwassener is, probeert altijd geduldig met haar te zijn, want dat moet van haar moeder. En voor elke keer dat ze geduldig is, krijgt ze een extra sticker op haar sterrenkaart, en als die kaart vol is, krijgt ze een nieuw Troetelbeertje. Misschien die met de regenbooghartjes; ze weet het nog niet.

Becca heeft ook een sterrenkaart, maar die van haar is leeg. Volgens mama zou die eigenlijk een negatief saldo moeten hebben, wat dat ook betekent.

Soms, denkt Laura, is Becca gewoon... gemeen. En luidruch-

tig. En niet erg aardig. Soms maakt ze het gewoon onmogelijk om geduldig te zijn. Zoals nu bijvoorbeeld.

Op dit moment klemt ze Fizzy in haar mollige knuist, met de hoeven vooruitgestoken, en probeert ze Laura met de pony in haar gezicht te slaan. Fizzy is misschien uitzonderlijk en beeldschoon, met zijdezachte manen, maar voor de rest is er niets zacht aan haar. Ze is van plastic, en het doet echt pijn om een hoef in je oog te krijgen.

Laura is naar boven gegaan om te spelen terwijl mama het kerstdiner bereidt en papa een 'medicinaal biertje' drinkt. Becca is al de hele dag aan het huilen en mokken, wat volgens papa komt omdat ze oververmoeid is. Hij zei het alsof hij medelijden met haar had en bleef haar knuffelen en op zijn schouders rondragen, ondanks haar gejang en gesnotter.

Stiekem heeft Laura geen medelijden met haar. Het is haar eigen schuld dat ze moe is: ze is opgebleven tot lang na middernacht, toen de kerkklokken gingen luiden, omdat ze per se de Kerstman en zijn rendier wilde zien, ook al was ze gewaarschuwd dat ze daarna nooit meer door hun schoorsteen naar beneden zouden komen.

Omdat ze zo laat is opgebleven was ze chagrijnig en boos tegen de tijd dat ze er eindelijk in waren geslaagd papa en mama te wekken door op hun bed op en neer te springen totdat ze erin toestemden naar beneden te gaan om te kijken of de Kerstman was geweest.

Dat was hij, en hij had een hoop spullen onder de boom achtergelaten – blijkbaar had Becca hem toch niet gezien.

Nadat ze alle cadeaus hadden uitgepakt had Becca haar eigen berg speelgoed gehad – een keuken van Fisher-Price, een pompbal, en een kapsalon van Play-Doh. Maar natuurlijk wilde ze daar niet mee spelen. Nee, ze wilde met Laura's cadeau spelen. En toen Laura nee had gezegd, had ze krijsend een handvol po-

ny's van het bed gegraaid, was naar de badkamer gerend en had ze in het toilet gegooid.

Ze had geprobeerd ze door te trekken, maar dat was niet gelukt, zelfs niet met behulp van de harde borstel waarmee mama de wc-pot schoonmaakt.

Toen Laura achter haar aan was gerend en had geprobeerd haar tegen te houden, had Becca Fizzy uit haar hand gegrist en haar met de pony op haar hoofd geslagen. En dat deed écht pijn.

Ze heeft geprobeerd geduldig te zijn, aardig te blijven en met Becca te praten. Maar Becca houdt gewoon niet op met krijsen en slaan, en Laura is het zat.

Ze grijpt de douchekop die met een lange, buigbare zilveren slang aan het bad vastzit en draait de koude kraan open. Niet de warme kraan, want ook al is ze boos, ze wil niet dat er gloeiend heet water uit komt. Ze richt de douchekop op haar zus en laat het water met volle kracht in Becca's van woede vertrokken gezicht spuiten.

Becca's lange bruine haren plakken meteen aan haar wangen, en haar roze meisjesnachtjapon, die van Laura is geweest, kleurt donker van het vocht.

Haar mond gaat wijd open van schrik, en ze knijpt haar ogen dicht tegen de waterstraal. Meteen laat ze Fizzy vallen en begint te krijsen. En te krijsen. En te krijsen.

Laura hoort de keukendeur beneden opengaan en muziek uit de radio waarnaar mama tijdens het koken luistert. Dat nummer over China in je hand.

In de pauze die volgt weet ze dat mama beneden aan de trap naar Becca's gekrijs luistert. Dan klinken er voetstappen op de trap en vliegt de badkamerdeur open. Tegen die tijd heeft Laura de douchekop in het bad laten vallen, waar die rondkronkelend als een slang water omhoogspuit.

Met een schuldbewust gezicht kijkt ze haar moeder aan, en ze voelt tranen in haar ogen branden.

Haar moeder heeft een kerstslinger als een kroon om haar hoofd gewikkeld en draagt een schort in de vorm van een dikke kerstman. Ze heeft een grote houten pollepel in haar hand en zwaait er dreigend mee, alsof het een zwaard is waarmee ze elk moment kan toesteken. Haar wangen zijn rood van het fornuis, en haar vingers zitten onder het meel.

‘In hemelsnaam, kunnen jullie nog geen vijf minuten gezellig spelen?’ zegt ze, even geërgerd klinkend als ze eruitziet. ‘Beneden ligt al dat nieuwe speelgoed, en jullie zijn hier boven ruzie aan het maken en aan het vechten? Dat is niet erg kerstachtig, hè?’

‘Sorry, mama,’ zegt Laura. Ze staart naar haar voeten en moet haar best doen om niet te huilen.

‘Aaaargh!’ krijst Becca, kletsnat en bijna hysterisch. ‘Ik háát Kerstmis!’ schreeuwt ze, terwijl ze zich langs haar moeder en haar zus heen wringt en soppend de gang in loopt.

25 december 1991

Laura besluit dat haar moeder een beetje dronken is – of ‘uitgelaten’, zoals haar vader het noemt. Haar ouders dansen samen door de woonkamer en zingen luidkeels mee met ‘I’m Too Sexy’ van Right Said Fred. Ze maken allerlei bewegingen, doen alsof ze mannequins op een catwalk zijn of een auto besturen. Misschien is papa ook een beetje ‘uitgelaten’, denkt Laura, terwijl hij de wereld toezingt dat hij zelfs te sexy is voor zijn shirt.

Als tienjarige weet Laura niet precies wat ‘sexy’ is, maar hopelijk is het niet haar vader. Ze hoopt ook dat haar ouders niet zo uitgelaten zullen worden dat ze de kerstboom omstoten, want de

woonkamer is niet erg groot en ze lijken hun benen niet helemaal onder controle te hebben.

Becca zit zoals gewoonlijk in een hoekje op de bank te mokken. Ze draait met haar ogen alsof ze een epileptische aanval heeft en maakt wijzend op mama een klok-klok-gebaar met een onzichtbaar glas.

Dat komt omdat mama tijdens het bereiden van de kerstlunch vanmiddag een fles wijn heeft opengetrokken. Dat had ze nodig omdat 'de schoondraak' op bezoek kwam, zei ze.

Het is haar bijnaam voor de oma van Laura en Becca. Ze zegt dat ze het 'aardig' bedoelt, maar ze zegt het nooit in oma's gezicht, dus Laura is er niet zo zeker van. Bovendien bleef ze eindelijk in de keuken, zogenaamd omdat ze het druk had, maar elke keer dat Laura binnenkwam, zat ze alleen aan tafel in zichzelf te mompelen en haar glas bij te schenken. Volwassenen, heeft ze met David besloten, zijn vreemd.

Was David er maar, maar zijn ouders hebben hem meegenomen naar Wales. Wat een heel ander land is. Ze mist hem en heeft hem niet eens kunnen bellen om te vragen wat hij voor Kerstmis heeft gekregen.

Hij hoopte op een gameboy en heeft zelfs gedaan alsof hij nog steeds in de Kerstman gelooft omdat hij dacht dan meer kans te maken er een te krijgen. Laura doet ook nog steeds alsof ze in de Kerstman gelooft, maar alleen om haar ouders een plezier te doen.

Dit jaar is het moeilijker, want Becca heeft eindelijk besloten dat alles verzonnen is. Ze is de hele nacht wakker gebleven en het enige wat ze heeft gehoord, zei ze, is papa en mama die de trap op en af liepen, het janken van de kat van de burens, en dronken voorbijgangers die in het holst van de nacht een autoalarm deden afgaan.

Bovendien heeft Christopher Eccles uit haar klas – die drie

oudere broers heeft – haar uitgelachen toen ze over de Kerstman begon. En Becca wordt niet graag uitgelachen, al helemaal niet door Christopher Eccles. Ze heeft hem in zijn gezicht gestompt en is toen weggerend om zich in de fietsschuur te verstoppen.

Dus nu is Becca supermoe en superchagrijnig. Oma en opa zijn naar huis, papa en mama bouwen samen een feestje, en ze is enorm geïrriteerd omdat ze een kappershoofd van Girl's World en een landhuisje van Polly Pocket heeft gekregen, terwijl ze alleen *Teenage Mutant Ninja Turtles*-speelgoed wilde – ze heeft ze duidelijk omcirkeld in de speelgoedcatalogus.

Laura heeft besloten dat ze Becca het best kan negeren en verder kan gaan met vriendschapsarmbandjes maken met de set die ze voor Kerstmis heeft gekregen. Ze wil er een voor David maken, en een voor Danielle en Sarah uit haar klas, en misschien – misschien – ook een voor Becca. Want het zou gemeen zijn om haar buiten te sluiten.

Inmiddels staat er andere muziek op. Dat Dizzy-nummer. Papa en mama draaien in het rond, roepen dat hun hoofd duizelt en lachen hardop. Papa loopt naar Laura toe en trekt haar overeind, zodat al haar armbandjes op de grond vallen.

‘Kom op, meedoen!’ zegt hij, haar in het rond draaiend. ‘Het is Kerstmis. En jij bent het, meisje, die mijn hoofd doet duizelen...’

Mama loopt al pirouettes draaiend naar Becca toe en probeert haar ook overeind te trekken. Maar Becca wil niet. In plaats daarvan worstelt ze zich los en rent naar haar slaapkamer.

Door de muziek, het gedans en gelach kan Laura het niet horen, maar ze weet dat boven een deur met een klap wordt dichtgeslagen. Zelfs als achtjarige kan Becca al heel goed met deuren slaan.

Als het nummer afgelopen is en ze alle drie op de bank neerploffen, een beetje bezweet en erg gelukkig, stormt Becca terug de kamer in.

‘Deze wilde ik niet!’ schreeuwt ze, en ze smijt het kappershoofd op het kleed, waar het een tijdje als een onthoofde blondine rondrolt, om uiteindelijk onder de kerstboom tot stilstand te komen, met de rode lippen naar het plafond gericht. Laura ziet dat bijna alle glanzende synthetische haren ruw zijn afgehakt. Er steken alleen nog wat plukjes uit het hoofd, en op de plek van de ogen zijn gapende gaten.

Becca staat in de deuropening, haar handen in haar zij, haar haren wild en verward, haar bruine ogen vol tranen van woede. Ze had waarschijnlijk meer reactie verwacht, maar papa en mama zijn te ‘uitgelaten’ om boos op haar te worden, ook al gedraagt ze zich als een krenge. Een krenge dat graag blondines vermoordt.

‘Jemig,’ zegt papa, nahijgend van al het dansen. ‘Dat wordt een leuke anekdote om op je bruiloft te vertellen.’

‘Ik ga nooit trouwen! En de Kerstman bestaat niet, want als hij wel bestond, zou hij *Turtles*-speelgoed voor me hebben gekocht! En ik háát Kerstmis!’

25 december 2000

Deze kerst is er veel gedanst bij de Fletchers. De kinderen zijn inmiddels ouder, de koelkast zit propvol met enorme vleespasteien, schwarzwalderkirschartaart en bier, en ernaast mams Baileys.

Niemand staat meer om vijf uur ’s morgens op om naar zijn cadeaus te kijken, en papa hoeft ook niet meer de halve dag met een schroevendraaier rond te lopen, op zoek naar het zoveelste pak AAA-batterijen.

De meisjes hebben ieder hun eigen kamer, dus er is minder ruzie, en Laura heeft haar eigen verloofde, wat weer een heel an-

der verhaal is. David – de verloofde in kwestie – is de hele dag op bezoek geweest met zijn labrador Jambo de tweede. Zelfs Jambo heeft meegedaan aan de feestvreugde door op en neer te springen en mee te blaffen met ‘Who Let the Dogs Out’.

David en Laura hebben lollige dansjes gedaan op nummers van S Club 7 en geschuifeld op ‘Never Had a Dream Come True’, pap en mam hebben een linedance nagedaan op ‘Man! I Feel Like a Woman!’, en iedereen heeft rondgehuust op ‘Rock DJ’ van Robbie Williams.

Iedereen, behalve Becca. Becca heeft een zware tijd achter de rug. Haar relatie met haar vriend Shaun is net uit, en daar heeft ze het erg moeilijk mee. Niemand in de familie begrijpt precies waarom, want ze waren pas een paar maanden samen en hadden eigenlijk voortdurend ruzie. Zelfs Laura is er niet in geslaagd iets uit haar te krijgen, behalve een scheldkanonnade en een voor haar neus dichtgeslagen slaapkamerdeur.

Maar sinds het uit is, is Becca knorrig en somber, en lijkt ze vergeten te zijn hoe ze moet douchen of haar haren moet wassen. Haar huid is vlekkerig en schraal, haar vette haren plakken tegen haar schedel, en ze brengt zo veel mogelijk tijd door met slapen, doen alsof ze slaapt, of, vermoedt Laura, het innemen van (legale en illegale) middelen die haar helpen om te slapen.

Nadat hun moeder haar uit bed had gesleept voor de kerstlunch heeft ze in haar vlekkerige Eminem-T-shirt aan tafel gezeten en haar eten op haar bord rondgeschoven zonder iets te eten. Maar ze heeft wel gedronken – behoorlijk veel zelfs.

Tegen de tijd dat de familie aan het dansen sloeg, was ze behoorlijk aangeschoten en het spuugzat. Alles. De aanblik van papa en mama en Laura en David, en zelfs die verdraaid schattige hond, was haar gewoon te veel. Ze leken net een scène uit een kerstfilm over gelukkige families, en zij was de enige die er niet bij hoorde. Zij was de boosaardige Gremlin.

Becca voelde zich niet uitgelaten of vrolijk of dankbaar of feestelijk. Ze voelde ternauwernood dat ze leefde en wenste vaak dat dat niet het geval was. Het was alsof ze gevangen zat in haar eigen zeepbel, alleen en totaal geïsoleerd, ook al bevond ze zich in een kamer vol mensen van wie ze wist dat die van haar hielden. Het geluk en de dwaasheid van de anderen te moeten aanzien zonder eraan te kunnen deelnemen maakte het alleen maar erger.

Halverwege de middag glipte ze het huis uit – toen haar vader aanstalten maakte om ‘Sexbomb’ van Tom Jones te vertolken, was dat de druppel. Ze had tegen Laura gezegd dat ze naar haar vriendin Lucy ging en over een paar uur terug zou zijn.

Ze kwam nooit bij Lucy aan. Dat was ze ook helemaal niet van plan geweest. Na in de keuken de biervoorraad te hebben geplunderd was ze het huis ontvlucht zonder ook maar haar jas aan te trekken. Dat, besepte ze zodra ze buiten stond, was oerdom – overal lag sneeuw. Laura en David waren er zo opgetogen over geweest. Meneer en mevrouw Ideaal, die eindeloos doormekkerden over hoe mooi het was, lachten om Jambo’s gesnuffel eraan en samen sneeuwpoppen maakten en sneeuwbalgevechten hielden als personages uit een slappe romantische komedie.

Ze waren gewoon zo walgelijk goed samen dat Becca zich nog meer een buitenstaander voelde. En nog eenzamer. Het was de moeite niet om terug te gaan voor de jas, besloot ze. Niet als ze nog meer geluk zou moeten aanzien.

In het huis werd het feest de rest van de dag gemoedelijk voortgezet. Er werd nog meer gezongen. Nog meer gedanst. Nog meer gegeten. En nog meer gedronken.

Laura sms'te haar zus met haar kleine mobiele Nokia-telefoon, waarop Becca reageerde dat het prima met haar ging en ze later thuis zou zijn. Laura voelde zich niet echt gerust, maar wat

kon ze doen? Becca was zeventien. Als ze zei dat het prima ging, moest Laura haar wel geloven.

Kort na zessen wordt er aangebeld.

Mam – behoorlijk aangeschoten na al die Baileys – doet de deur open met een glas in haar ene hand en een stuk vleespastei in haar andere. Op haar hoofd zit een knalgroene papieren kroon, die is scheefgezakt en haar ene oog bedekt.

Maar het andere oog kan nog prima zien. En wat het ziet is niet fraai.

Naast de stoep aan het einde van de oprit staat een politieauto geparkeerd, de bandensporen duidelijk zichtbaar op de be-sneeuwde straat. Het sneeuwt nog steeds, en de avondlucht is zo koud dat mams geschokte adem als een stoomwolk uit haar mond ontsnapt.

Een politieagente staat op de stoep in haar handen te blazen om ze te verwarmen, en een tweede agente loopt met een arm om Becca's schouders over het ijzige pad naar de voordeur, haar half voortduwend, half dragend.

Mam rent naar buiten – ze heeft geluk dat ze niet uitglijdt – en probeert te helpen. Er volgt een soort worsteling met veel arm- en beengezwaai, en ten slotte wordt Becca veilig in de gang gedeponereerd, waar ze zich langs de muur laat zakken totdat ze op haar achterste zit, met haar benen voor zich uit gestrekt.

‘Ze is in orde,’ zegt de donkerharige politieagente glimlachend tussen het klappertanden door. ‘Ze heeft gewoon te veel gedronken en is te veel afgekoeld. We vonden haar in het park, boven op de glijbaan. We hebben haar in de auto gezet om op te warmen en gecontroleerd of ze naar de eerste hulp moest, maar... wie wil daar met Kerstmis zitten, hè? We dachten dat u waarschijnlijk liever had dat we haar thuisbrachten.’

Mam knikt alleen, en pap – die samen met Laura, David en de hond is komen kijken waar alle consternatie over gaat – weet

een paar dankwoorden uit te brengen. Mam kijkt vooral bezorgd en pap een beetje boos.

‘Wees niet te streng voor haar,’ zegt de politieagente bij het weglopen. ‘We zijn allemaal ooit jong en onbezonnen geweest, toch?’

Mam sluit de deur achter haar en draait zich om naar haar jongste dochter. Becca’s zware zwarte laarzen zijn doorweekt, en er zit een sigarettenschroeiplek op haar spijkerbroek die er eerder niet was. Haar ogen zijn halfdicht, en Eminems gezicht is bedekt met iets wat verdacht veel op braaksel lijkt.

Laura buigt zich over haar heen en strijkt een ijsskoude lok uit haar gezicht, die met een bier-braakselmengsel aan haar wang plakt.

‘Gaaf het, Becs?’ vraagt ze met een bezorgde frons.

Becca slaat haar hand weg en boert luid in haar gezicht. Loderig draait ze haar hoofd weg en slaagt erin zowel minachtend te kijken als te huilen. Uit de woonkamer klinkt een kerstshow, waar op dat moment bizar genoeg dé nummer 1-hit van het jaar wordt gespeeld: ‘Kunnen we het maken’ van *Bob de Bouwer*.

De tranen biggelen over haar vlekkerige huid terwijl ze op de vloer gaat liggen en zich oprolt tot een stinkende, verdrietige foetus.

‘Ga weg,’ zegt ze tussen haar snikken door. ‘Laat me met rust. Ik haat jullie. En Kerstmis al helemaal!’

DEEL 2
Heden:
Kerstmis in Dorset

2

Ik heb geen idee wanneer mijn ruggengraat precies operatief is verwijderd. Vermoedelijk was ik op dat moment dronken, en zeer waarschijnlijk ook stoned. Of misschien was het in 2002, toen ik (zonder succes) probeerde te studeren en in plaats daarvan bijna een jaar lang in eenzame opsluiting op een eenkamerwoning doorbracht, pratend tegen een bonsaiboom. Het stomme ding gaf nooit antwoord, wat achteraf gezien een van de weinige positieve dingen uit die periode van mijn leven is.

Wanneer het ook gebeurd is, en onder welke omstandigheden ook, ik ben ruggengraatloos geworden. Ontdaan van wervels. Ik kan niet voor mezelf opkomen. Ik kan geen weerstand bieden. Ik ben letterlijk niet in staat om nee te zeggen.

Tegen mijn zus Laura tenminste.

Laura is fysiek slechts twee jaar ouder dan ik, maar ongeveer drie decennia volwassener. Tijdens onze jeugd was ze altijd het brave meisje. Het knappe meisje. Het meisje dat iedereen mocht. Het meisje bij wier aanblik mams vriendinnen riepen: ‘Aaah, is ze niet beeldschon?’

Bij mijn aanblik riepen ze alleen: ‘Aaaargh!’ Wat begriepelijk is, aangezien ik het grootste deel van mijn jeugd gillende driftbuien had, mensen met vorken te lijf ging, en tegen de wereld vloekte en gromde als een dolle hond die een wespennest heeft ingeslikt.

Ik was, om het diplomatiek uit te drukken, geen lieverdje.

Al moet ik eerlijk toegeven dat mijn moeder en vader er niet minder om van me hebben gehouden. Ze hebben me nooit in een bezemkast opgesloten, geslagen of bedreigd me naar een hels internaat voor moeilijk opvoedbare meisjes te sturen.

Ze waren veel geduldiger dan ik waarschijnlijk zou zijn als ik kinderen had. Ze deden nooit iets om me een buitenstaander of de vreemde eend in de bijt te laten voelen – dat kon ik allemaal prima zelf.

Dus Laura was de braverik, en ik de slechterik. Dat waren de rollen die we het grootste deel van onze jeugd speelden – met plezier, moet ik toegeven.

Later hebben we er grapjes over gemaakt – over hoe een van ons heel af en toe uit haar rol viel. Ik deed per ongeluk iets aardigs, was het zomaar met mam eens of rapte mee met de rest van het gezin als die de beginscène van *The Fresh Prince of Bel-Air* nadeed, in plaats van grimassend de woonkamer uit te lopen en de deur achter me dicht te slaan.

Nog zeldzamer waren de momenten dat Laura mijn rol van rebel overnam. Eén keer heeft ze op een absentiebriefje mams handtekening vervalst om die dag van school te spijbelen met haar vriendje David.

Ze zijn naar de bioscoop gegaan om *Twister* te zien. Dat herinner ik me nog goed, want in de dagen erna renden ze voortdurend onder tafel duikend en ‘Puin!’ schreeuwend rond, alsof dat hilarisch was.

En één keer is ze door mijn slaapkamerraam op het garagedak geklommen en heeft zich langs de regenpijp naar beneden laten glijden om stiekem met hem naar een feestje te gaan.

Een andere keer heeft ze... Nou, nee. Dat heeft ze niet. Ik weet eerlijk gezegd geen andere opstandige daden van haar, wat neerkomt op een eindtotaal van twee. Ze was niet perfect – ze kon als geen ander met haar ogen rollen – maar ze was ook niet moei-